

— tytułem subsydiarnym zasądzenie od pozwanej zwrotu kwoty głównej w wysokości 47 933 240 EUR z odsetkami według stawki przewidzianej w przepisach włoskich w dniu 4 stycznia 2004 r. do rzeczywistej zapłaty z odliczeniem kwoty 461 979 EUR, dokonanej w dniu 25 stycznia 2005 r.;

— obciążenie Antiche Terre Società Agricola Cooperativa kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze wniesione na podstawie art. 238 WE Komisja wnosi o zwrot kwot wypłaconych na rzecz Antiche Terre scarl Società Agricola Cooperativa a responsabilità limitata (zwanej dalej: „Antiche Terre” lub „skarżącą”), w ramach programu THERMIE, na realizację jednostki produkcji energii elektrycznej (10 MWe) z zastosowaniem spalania biomasy. Umowa referencyjna (nr BM/188/96) została zawarta pomiędzy pozwaną, będącą koordynatorem, a dwoma innymi spółkami, mającymi siedzibę w Finlandii i Hiszpanii.

Antiche Terze dopuściła się szeregu istotnych opóźnień w uruchomieniu tego projektu; wystąpiła ona i uzyskała przedłużenie terminu na realizację prac. Ponadto pozwana zaproponowała istotne zmiany warunków umowy w zakresie odstąpienia od procesu spalania biomasy i produkcji energii elektrycznej w ilości znacznie mniejszej niż uprzednio przewidziana.

Komisja nie mogła zgodzić się na te radykalne zmiany projektu, który nie mógł być finansowany w ramach programu THERMIE.

W konsekwencji stwierdziwszy, że pozwana nie wykonała tej jednostki zgodnie z tym co wskazano w pierwotnie przedstawionym projekcie, Komisja jest zmuszona do rozwiązania umowy BM/188/96 wskazując ponadto, że brak wykonania pierwotnego projektu może prowadzić do odzyskania całości lub części kwot przekazanych pozwanej.

Komisja kilkakrotnie bezskutecznie żądała od Antiche Terre zwrotu wypłaconej tytułem zaliczki kwoty 47 933 240 EUR. Po wykorzystaniu gwarancji i kolejnym żądaniu zwrotu tej kwoty Komisja wystąpiła do Sądu Pierwszej Instancji.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2009 r. — Nycomed Danmark przeciwko Europejskiej Agencji Leków

(sprawa T-52/09)

(2009/C 82/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nycomed Danmark ApS (Roskilde, Dania) (przedstawiciele: C. Schoonderbeek, H. Speyart van Woerden, adwokaci)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji
- obciążenie Europejskiej Agencji Leków kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi, na podstawie art. 230 WE i art. 73a rozporządzenia (WE) nr 1901/2006 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady, o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Leków (zwanej dalej „Agencją”) EMEA-000194-IPI01-07 z dnia 28 listopada 2008 r. o oddaleniu wniosku o zastosowanie zwolnienia na podstawie art. 11 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia.

Skarżąca wniosła o przyznanie jej powyższego zwolnienia w odniesieniu do środka umożliwiającego obrazowanie w ultrasonokardiografii, który ma być sprzedawany pod nazwą Imagify, przeznaczonego do diagnozowania choroby wieńcowej u dorosłych. Zaskarżoną decyzją Agencja odmówiła przyznaniu skarżącej zwolnienia uzasadniając, że choroba lub stan, do leczenia, których produkt leczniczy jest przeznaczony to nie choroba wieńcowa, lecz wada przepływu mięśniowego występująca również u dzieci.

Skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza prawo, ponieważ opiera się na wykładni i stosowaniu pojęcia „choroba lub stan, do leczenia, których produkt leczniczy jest przeznaczony” w rozumieniu art. 11 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1901/2006, które zdaniem skarżącej są błędne ze względu na nieuwzględnienie wskazań leczniczych opisanych w złożonym równocześnie wspólnotowym wniosku o dopuszczenie do obrotu oraz ze względu na to, że wady przepływu mięśniowego nie stanowią choroby ani stanu, lecz są znakiem możliwości wystąpienia różnych chorób.

Skarżąca podnosi również, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem ze względu na to, że stanowi próbę nadużycia przez Agencję przysługujących jej kompetencji zgodnie z art. 11 ust. 1 lit. b) i art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1901/2006, w celu osiągnięcia celu, którego przepisy te nie przewidują, to znaczy obowiązku przedstawienia planu badania pediatrycznego w odniesieniu do wskazań nieobjętych złożonym równocześnie wspólnotowym wnioskiem o dopuszczenie do obrotu.

(¹) Rozporządzenie (CE) nr 1901/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie produktów leczniczych stosowanych w pediatrii oraz zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 1768/92, dyrektywy 2001/20/WE i 2001/83/WE i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz.U. 2006 L 378, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2008 r. — Schemaventotto przeciwko Komisji

(Sprawa T-58/09)

(2009/C 82/59)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Schemaventotto SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Siragusa, G. Scassellati Sforzolini, G. C. Rizza, M. Piergiorganni)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji zawartych w piśmie z dnia 13 sierpnia 2008 r. nr ref. C(2008) 4494, wystosowanym przez komisarz Neelie Kroes w imieniu Komisji do władz włoskich, dotyczącej postępowania na podstawie art. 21 rozporządzenia dotyczącego kontroli koncentracji przedsiębiorstw (sprawa COMP/M.4388 — Abertis przeciwko Autostrade) oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wniesiona skarga dotyczy decyzji zawartej w piśmie komisarz Neelie Kroes z dnia 13 sierpnia 2008 r., w którym zgodnie z twierdzeniami strony skarżącej, pozwana poinformowała władze włoskie o decyzji o odstąpieniu od dalszego postępowania w sprawie COMP/M.4388 — Abertis przeciwko Autostrade na podstawie art. 21 rozporządzenia Rady (WE) z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (zwanego dalej rozporządzeniem). W istocie bowiem do Komisji należy zatwierdzanie przepisów wykonawczych w zakresie

procedury autoryzacji „przeniesienia” koncesji na budowę i eksploatację autostrad (dyrektywy z 2007 r. oraz rozporządzenie z 2008 r.). Niemniej jednak w wymienionym wyżej piśmie strona pozwana wstrzymała się od wyrażenia swego stanowiska co do zgodności włoskich przepisów dotyczących procedury autoryzacji przeniesienia koncesji na budowę i eksploatację autostrad z przepisami w dziedzinie rynku wewnętrznego.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca powołuje się na naruszenie art. 21 rozporządzenia dotyczącego koncentracji, opierając się na następujących argumentach:

- Komisja nie może w żadnych okolicznościach odwoływać się do zmian w przepisach mających znaczenie w sprawie, które nastąpiły po dniu 31 stycznia 2007 r. — dacie wstępnej oceny. Ponieważ służący Komisji na mocy art. 21 ust. 4 rozporządzenia zakres swobodnego uznania jest ściśle związany z kontekstem oceny szczególnej transakcji dotyczącej koncentracji o wymiarze wspólnotowym, z którą znajdujące zastosowanie przepisy krajowe pozostają w związku, późniejsze zmiany w przepisach nie mogły odnosić żadnego wpływu na wcześniejsze postępowanie władz włoskich, które spowodowały odstąpienie od koncentracji w grudniu 2006 r. — na trzy miesiące po stwierdzeniu jej zgodności ze wspólnym rynkiem na mocy art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia.
- Strona skarżąca zarzuca Komisji nadużycie lub niewłaściwe użycie władzy, polegające na powołaniu nieodpowiedniej podstawy prawnej dla decyzji o „odstąpieniu” od dalszego postępowania w przedmiocie spornych włoskich przepisów. Skarżąca podnosi w tym względzie, że stwierdzając, iż zmiany legislacyjne dokonane w międzyczasie spowodowałyby, że zastrzeżenia wyrażone w wstępnej ocenie z dnia 31 stycznia 2007 r. nie miałyby miejsca w przyszłości, Komisja wydała na podstawie art. 21 rozporządzenia rodzaj decyzji nieprzewidziany tym przepisem. Komisja skorzystała bowiem z kompetencji wyrażonych w art. 21 w celu stwierdzenia zgodności z prawem wspólnotowym ogólnych przepisów ustanowionych przez państwo członkowskie, całkowicie pomijając kwestie szczególnej koncentracji, w celu wstrzymania której Włochy wydały przepisy krajowe, których sprawa dotyczy.
- Uznając, że włoskie przepisy wykonawcze, wraz z poprawkami, stały się zgodne z prawem wspólnotowym Komisja pominęła późniejsze wątpliwości co do włoskiego systemu prawnego, które z pewnością nie ułatwiały ustanowienia korzystnych warunków dla ewentualnych przyszłych koncentracji dotyczących włoskiego rynku koncesji na budowę i eksploatację autostrad. Dodatkowo przepisy wydane przez włoską administrację w latach 2007 i 2008 winny również zostać uznane za sprzeczne z art. 21, ponieważ przepis ten nakłada szerszy zakres obowiązków w zakresie „przeniesienia” koncesji na budowę lub eksploatację autostrad niż obowiązujący zainteresowane strony w przeciwnym wypadku.